

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 125.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939666880/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

er retfærdigt at tale i den Tone om Tyra. Til mig maa du idetmindste aldrig gjøre det – det bedrøver og fornærmer mig!« Otto udbrød angerfuldt, maaskee mere truffet af Minonas Blik, end af Virginies Ord: »Er du vred, min Helgen? Saa see Gud i Naade til mig arme Synder! Søde Virginie, tilgiv mig og vend atter dit milde Ansigt til den Angrende! – Jeg reiser mig ikke før du har tilgivet og tilsagt mig din Forbøn i Himlen. *Ora pro nobis, sancta Virginia!*« Med disse Ord kastede han sig paa Knæ paa den støvede Landevei. Virginie svarede smilende: »Jeg maa skynde mig at give dig Aflad – ellers behøver jeg selv Aflad fordi Fæder maa vente paa Theen! Jeg skal nok bede – *Minona* om Forladelse paa dine Vegne!« de sidste Ord hviskede hun sagte. Otto truede ad hende med Fingeren, tog i en Hast Afsked med Viggo og Minona, og gik med sin Søster til Præstegaarden.

Om Aftenen da Viggo sad i Haven hos Helene og Minona, faldt Talen paa Franks. Minona glædede sig over at han fandt Virginie smuk. »Og hun er saa god! Du skulde see hvorledes hun forstaaer at omgaaes de Fattige – jeg kan ikke begribe hvor hun faaer den Forstand fra, til at raade og hjælpe dem! Jeg glemmer aldrig den første Gang jeg saae Virginie! Jeg havde hørt Tale om den hellige Præstefamilie, og jeg tænkte mig hende alvorlig og høitidelig, som de Fleste af dem er. Jeg var forberedt paa at hun vilde tale om Verdens Forfængelighed og Djævelens Snarer – og jeg ventede mig slet ingen Glæde af det Bekjendskab. Saa hørte jeg en Morgen den deiligste Sang i Skoven – de meest hjertegribende og glædelige Toner, der passede til den friske Sommermorgen, saa jeg maaatte synge med i Hjertet og Tankerne. Jeg løb til Vinduet, og saae hende gaae over Engen. Hun lignede sin Sang – man bliver glad ved at see hende, som ved at høre den. – Hun gaaer tidt samme Vei naar hun besøger de Fattige, og altid synger hun disse deilige Melodier. Jeg troede at det var Kjæmpeviser, Sange om Seir og Kjærlighed – og saa hørte jeg at det er Psalmer. Frank har indført dem her i Kirken! Det er noget andet end de sædvanlige Melodier, der er saa langtrukne at man kunde synge hele Psalmen, i den Tid Orgelet bruger til en Linie.«

Viggo, der var vant til den katolske Kirkemusik var enig med hende i at fordømme Psalmesangen i vore almindelige Kirker.